

HEARTLESS

szívtelen

MARISSA MEYER

a #1 *New York Times* bestseller

Holdbéli krónikák szerzője

fine
selection

HEARTLESS
szívtelen
MARISSA MEYER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Anyának

*A Szív Királynőt
a féktelen szenvedély megtestesüléseként képzeltem el
– aki maga a vak és céltalan Düh.*

– LEWIS CARROLL –

I. FEJEZET

HÁROM ÍNYCSIKLANDOZÓ CITROMOS PITE csillogott Catherine előtt. Kezét konyharuhába tekerve benyúlt a sütőbe, majd a karját és az arcát megcsapó hőségre ügyet sem vetve kiemelte a tepsit a kemencéből. A piték napsugárszínű tölteléke úgy remegett, mintha a sütemények boldogok lennének, hogy végre kiszabadulhatnak a kőüregből.

Cath olyan tisztelettel tartotta a tepsit, amivel más csak a Király koronáját illetné. Végiglépkedett a konyhakövön, és le sem vette a szemét a pitékről, amíg a tepsi széle kellemes koppanással az asztalhoz nem ért. A piték egy pillanatra megremegtek, majd tökéletesen és csillogóan megállapodtak.

Cath félretette a konyharuhákat, és válogatni kezdett a pergamenre szórt kunkori, cukrozott citromhéjak között, amiket aztán rózsabimbókat formázva helyezett el a forró piték tetején. Az édes citrus és a vaj, ropogós pitetészta illata csiklandozta az orrát.

Hátralépett, hogy megcsodálja a művét.

Az egész délelőttje ráment a piték elkészítésére. Öt órát töltött a vaj, a cukor és a liszt kimérésével, a tészta összeállításával, gyúrásával és kinyújtásával, valamint a tojássárgája és a citromlé felverésével,

főzésével és szűrésével, hogy sűrű, krémes, boglárkaszerű töltelékkel legyen. Mázzal vonta be a pitétészta, és olyan gonddal formázta a szélét, mintha csipketerítővel dolgozott volna. Felforralta és kandírozta a vékony citromhéjsíkokat, és porrá őrölte a kristályos cukrot, hogy legyen mivel díszíteni a pitéket. Legszívesebben most azonnal meghintette volna a szélüket, de nem tette. Először ki kellett húlniük, különben a cukor csúnya foltokba állt volna össze.

Ezek a piték testesítettek meg mindent, amit Cath a konyhapolcon álló rongyos szakácskönyvekből tanult. Egyetlen elhamarkodott pillanat, óvatlan mozdulat vagy elhibázott alapanyag sem ronthatta el a piteformákat kitöltő süteményeket. Minden egyes lépést a lehető leggondosabban hajtott végre. Szíve minden szeretetét beléjük sütötte.

Hosszasan tanulmányozta őket: minden egyes centimétert, a tészta szélének összes hullámát és minden fényesen csillogó felületet alaposan szemügyre vett.

Végül elmosolyodott.

Három tökéletes citromos pite állt Cath előtt, és a Szív Királyságban mindenki – a dodóktól kezdve egészen a Királyig – elismeri majd, hogy ő süti a legjobb süteményeket a birodalomban. Még a saját anyja is kénytelen lenne egyetérteni.

Idegessége elpárolgott, lábujjhegyre állt, és összekulcsolt kezébe sikkantott.

– Ti vagytok az én igazi boldogságom – jelentette ki, és szélesre tárta a karját a piték fölött, mintha éppen lovaggá ütné őket. – Most menjetek, járjátok be a világot citromos tökéletességekben, és fakasszátok mosolyra az összes száját, aminek csak a közelébe kerültök!

– Megint az ételhez beszélsz, Catherine?

– A-a, nem csak egy egyszerű ételhez, Vigyori. – Cath hátra sem pillantott, úgy emelte fel az ujját. – Hadd mutassam meg neked a legcsodásabb citromos pitéket, amiket a Szív Királyság valaha is látott!

Csíkos fark kulcsolódott Cath jobb vállára. Baloldalt egy szőrös, bajszos fej jelent meg. Vigyori elgondolkodva dorombolt, és a hang végigrezgett Cath gerincén.

– Lenyűgöző – jegyezte meg a macska azzal a hangszúllyal, aminek hallatán Cath sosem tudta eldönteni, vajon gúnyolódik-e. – De hol a hal?

Cath lecsókolta a cukrot az ujjairól, és megrázta a fejét.

– Nincs hal.

– Nincs hal? Akkor mi értelme az egésznek?

– Az, hogy *tökéletesen* sikerültek.

Akárhányszor Cath erre gondolt, a gyomra összerándult a boldogságtól.

Vigyori eltűnt a válláról, és egyik mancsát a piték fölött tartva megjelent a konyhaasztalon. Cath előreugrott, hogy elhessegesse őt.

– Ne merészd! A Király ünnepségére készültek, te csirkefogó!

Vigyori bajsza megrezzent.

– A Király? Már megint?

A hokedli lába csak úgy csikorgott a földön, miközben Cath odahúzta az asztalhoz, majd helyet foglalt rajta.

– Úgy gondoltam, egyet meghagyok neki, a többit pedig fel lehet szolgálni a lakomán. Olyan boldoggá teszi őfelségét, amikor sütök neki valamit. És ha a király boldog...

– Boldog az egész királyság is – ásitotta Vigyori, ám eszébe sem jutott eltakarni a száját, így Cath kénytelen volt grimaszolva elé tartani a kezét, nehogy a borzalmas tonhalszag elérje a pitéket.

– Egy király boldogsága nagyszerű ajánlólevél is. Csak gondolj bele, mi lenne, ha kinevezne a királyság első számú pitesütőjévé! Kígyózó sorokban állnának az emberek, hogy megkóstolhassák a pitéimet.

– Fanyarnak tűnnek.

– Mert *citromosak*.

Cath elforgatta az egyik piteformát, hogy a citromhéjból készült rózsadísz bimbója ugyanúgy álljon, mint a többin. Mindig nagyon ügyelt a díszítésre. Mary Ann azt mondta, hogy az ő süteményei még a királyi cukrászénál is szebbek.

És a ma esti ünnepség után a desszertjeit nem csupán szebbnek, hanem minden szempontból kiválóbbnak fogják tartani. Pontosan erre volt szükségük ahhoz, hogy Mary Ann-nel megnyithassák a pékségüket. Annyi év tervezgetés után az álom végre kezdett valósággá válni.

– Idénye van ilyenkor egyáltalán a citromnak? – érdeklődött Vigyori, miközben Cath összeszedte a maradék citromhéjat, és egy vászondarabba csomagolta őket. A kertészeknek még jól jöhetett a kártevők távoltartásában.

– Nem igazán – felelte Cath magában mosolyogva.

Visszagondolt az aznap reggelre. Halovány fény szűrődött át a csipkefüggönyön. A levegőben terjengő citrusillatra ébredt.

Szívesen megtartotta volna magának a dolgot, de Vigyori hamarosan úgyis rá fog jönni. Nehéz eltitkolni, ha egyik napról a másikra fa nő az ember szobájában. Cath csodálkozott, hogy még nem terjedt el a hír, Vigyori ugyanis nagyon pletykás természetű volt. Talán lefoglalta, hogy egész délelőtt szunyókáljon. Vagy, ami még valószínűbb, a hasát vakartatta a cselédekkel.

– Egy álom az oka – vallotta be végül, miközben a piték számára kialakított szekrényhez vitte a süteményeket, hogy biztonságban kihűlhessenek.

Vigyor felült.

– Álom? – Szája széles mosolyra húzódott, fogai kivillantak. – Mesélj!

– Hogy estére a fél királyság tudjon róla? Még mit nem! Álmodtam valamit, és mire felébredtem, citromfa nőtt a hálószobámban. Ennél többet nem kell tudnod.

Határozottan becsukta a szekrény ajtaját, elejét véve ezzel a további kérdezősködésnek, valamint annak is, hogy neki járjon el a szája.

Igazság szerint azóta kísértette az álom, hogy felébredt, és egyre csak kínozta. Szeretett volna beszélni róla, majdnem annyira, mint jó mélyen magába zárni, és senkivel meg nem osztani.

Ködös, gyönyörű álom volt, benne egy ködös, gyönyörű fiúval. Tetőtől talpig feketébe öltözve állt egy citromfákkal teli gyümölcsösben, és Cathnek meggyőződése volt, hogy a fiúnál van valami, ami a valóságban őt illeti. Nem tudta pontosan, micsoda, csak azt, hogy vissza akarja kapni, de minden egyes alkalommal, amikor közeledni próbált, a fiú egyre hátrébb és hátrébb lépett.

Libabőrös lett a háta. Még mindig hajtotta a kíváncsiság, szeretett volna utánaszaladni.

De leginkább a fiú szeme kísértette. Sárga volt és fényes, édes és fanyar. Olyan világos, mint a fáról épp lehullani készülő, érett citromok.

Cath elhessegette az emlékfoslányokat, és visszafordult Vigyorihoz.

– Mire felébredtem, az egyik faág már teljesen kitörte az ágy egyik tartóoszlopát. Persze anya kiszedette a fát a kertészekkel, még mielőtt több kárt okozott volna, de szerencsére sikerült elcsennem pár citromot.

– Csodálkoztam is, mi volt az a kalamajka ma délelőtt. – Vigyori farka nekiütődött a vágódeszkának. – Biztonságos megenni ezeket a citromokat? Ha egy álomból származnak, akkor lehet, hogy tudod, *olyan* ennivaló.

Cath tekintete a zárt szekrényre vándorolt, a rácsos háló mögött ott lapultak a piték.

– Attól félsz, hogy a Király alacsonyabbá válik, ha megeszik egyet?

Vigyori felhorkantott.

– Pont ellenkezőleg! Attól tartok, hogy akkora leszek, mint egy ház, ha véletlenül *én* megeszek egyet. Mostanában vigyázok a vonalaimra.

Cath kuncogva az asztalra hajolt, és megvakarta a macska állát.

– Nem számít, mekkorára nősz, tökéletes vagy, Vigyori. Egyébként a citromok biztonságosak, beleharaptam az egyikbe, mielőtt elkezdtem sütni.

Cath fancsali képet vágott a savanyú gondolatra.

Vigyori dorombolni kezdett, már nem is figyelt rá. Cath a szabad tenyerébe támasztotta az arcát, Vigyori pedig mámorosan megfordult, hogy Cath a hasát simogassa.

– Egyébként akkor is hasznodat venném, ha valamilyen furcsa ételt ennél. Mindig is szerettem volna egy macska vontatta hintót.

Vigyori kinyitotta az egyik szemét, pupillája csak egy csík volt, és látszott rajta, hogy egyáltalán nem találja viccesnek a gondolatot.

– Gombolyagokat és halcsontokat lógatnék előtted, hogy mozgásban tartsalak – tette hozzá Cath.

Vigyori abbahagyta a dorombolást, hogy megszólalhasson.

– Egyáltalán nem vicces, Pinkerton kisasszony!

Cath megérintette Vigyori orrát, majd elhúzódott.

– Akár még el is tűnhetnél félig, és akkor mindenki azt gondolná: *Nocsak, nocsak, micsoda gyönyörű, természetes fej húzza azt a hintót az utcán!*

Vigyori morcosan meredt Cathre.

– Büszke macska vagyok, nem pedig haszonállat.

Duzzogva eltűnt.

– Ne legyél már ilyen sértődős! Csak viccelek.

Catherine kioldotta a kötényét, és felakasztotta a fali akasztóra. A ruháján tökéletesen és tisztán kirajzolódott a kötény formája, másutt viszont liszt és rászáradt tészta borította.

– Ja, és csak úgy búcsúzásképp mondom – csendült Vigyori hangja –, édesanyád keres.

– Mégis miért? Itt voltam lent egész nap.

– Igen, most pedig el fogsz késni. Ha nem citromos pitének öltözve akarsz megjelenni, akkor jobb, ha igyekszel.

– Elkésni? – Catherine a falon lógó kakukkos órára pillantott. Hiszen még csak kora délután volt, rengeteg idő, hogy...

Catherine pulzusa az egekbe szökött, amikor halk szuszogást hallott az órából.

– Ó! Kakukk, már megint elszundítottál? – Tenyerével megütögette az óra oldalát, mire az ajtó egy csapásra kinyílt, és megjelent a békésen szendergő piros kismadár. – Kakukk!

A madárka szárnyait sebesen mozgatva magához tért.

– Ó, a mindenit, te jószágos ég! – rikoltotta szemét a szárnya végével dörgölve. – Hány óra?

– Tőlem kérdezed, te bugyuta állat?!

Catherine elkínzott nyögéssel kirohant a konyhából, és egyenesen beleszaladt a lépcsőn álló Mary Annbe.

– Cath... Catherine kisasszony! Épp azért jöttem, hogy...
A márkiné...

– Tudom, tudom, a bál! Nem tudtam, hogy már ennyi az idő.

Mary Ann gyorsan tetőtől talpig végigmérte, majd megragadta a csuklóját.

– Az lesz a legjobb, ha előbb megmosakszol, és csak utána kerülsz a szeme elé, vagy még a végén mindkettőnknek a fejét véteti!

2. FEJEZET

MARY ANN ELLENŐRIZTE, HOGY A MÁRKINÉ a közelben van-e, és csak azután terelte be Cathet a szobába, és csukta be az ajtót.

A másik cseléd, Abigail, már ott volt: pontosan ugyanolyan visszafogott, fekete ruhát viselt fehér köténnyel, mint Mary Ann, és éppen egy hintalódarazsat próbált kikergetni a nyitott ablakon egy seprűvel. Minden egyes alkalommal, amikor elhibázta, az állat felnyihogott, a másik oldalra dobta a sörényt, és a plafon felé szállt.

– A sírba visznek ezek a dögök! – morogta Abigail Mary Annnek, miközben letörölte az izzadságot a homlokáról. Ezután rádöbent, hogy Catherine is ott van, és féloldalasan pukedlizett.

Catherine megmerevedett.

– Abigail...!

Csakhogy túl későn figyelmeztette. Egy pár aprócska hintaláb dobbant Abigail főkötőjén, majd a ló visszarepönt a plafon felé.

– Te kis tenyérbe mászó póni! – visította Abigail a seprűjét lenggetve.

Mary Ann összerezcent, majd behúzta Catherine-t az öltözőszobába, és becsukta az ajtót. A kézmosón már ott állt egy vízzel teli kancsó.

– Fürdőre már nincs idő, de édesanyádnak ezt ne mondjuk el – jelentette ki Mary Ann Catherine kartonruhájának hátával babrálva, miközben Cath bevizezte a mosdókesztyűt. Őrült tempóban sikálta a lisztet az arcáról. A füle mögé mégis hogy került belőle?

– Azt hittem, bemész ma a városba – szólalt meg, miközben Mary Ann lehámozta róla a ruháját és az alsóruháját.

– Voltam is, de elképesztően unalmas volt. Mindenki csak a bálról beszélt, mintha a Király nem rendezne ünnepséget minden másnap. – Mary Ann elvette a mosdókesztyűt, és addig dörgölte Cath karját, amíg ki nem pirosodott a bőre, majd rózsavizet spriccelt rá, hogy elfedje a tészta és a kemence tüzének beléivódott illatát. – Rengeteget beszéltek az új udvari bolondról is, aki ma este lép majd fel először. Jumbó azzal hengegett, hogy egyfajta beavatásként el fogja lopni a sapkáját, és összezúzza rajta a csengőket.

– Igazán gyerekes dolognak tűnik.

– Egyetértek. Jumbó igazi bubu. – Mary Ann új alsóruhát adott Catherine-re, majd leültette egy hokedlire, és fésülni kezdte sötét haját. – Viszont hallottam valami érdekeset. A varga nyugdíjba megy, és a hónap végén megüresedik az üzlete.

Elég volt egyetlen csavarás, egy tálkányi hajtű és némi viasz, és máris egy csinos konty feszült Catherine tarkójára, arcát pedig formás hullámok keretezték.

– A varga? A Fő utcán?

– Ő bizony! – Mary Ann maga felé fordította Cathet, és suttogva folytatta. – Amikor meghallottam, azonnal arra gondoltam, milyen nagyszerű hely lenne. Nekünk.

Cath szeme elkerekedett.

– Mennyei szívek, igazad van! Pont a játékbolt mellett lennénk...

– És a közeli dombon áll az a csinos fehér kápolna. Gondolj csak bele, hány esküvői tortát süthetnél!

– Ó! Csinálhatnánk egy csomó különböző fajta vargabélest a nagy megnyitóra, a varga tiszteletére. Egyszerűbbekkel kezdjük majd, lesz áfonyás és őszibarackos, de a lehetőségeknek csak a fantáziánk szab határt. Egyik nap levendulás-nektarinos, a következőn banános-karamellás, a tetején Graham-kekszmorzásával és...

– Csitt! – nevetett fel Mary Ann. – Még nem vacsoráztam.

– El kellene mennünk megnézni, nem? Még mielőtt mások is megtudják.

– Én is arra gondoltam. Talán holnap. De az édesanyád...

– Majd azt mondom neki, hogy új szalagokat veszünk. Nem lesz ellene kifogása. – Cath hintázni kezdett a talpán. – Mire megtudja, hogy cukrászdát akarunk nyitni, már bizonyítani tudjuk, milyen nagyszerű üzleti lehetőségről van szó, és akkor nem tilthatja meg.

Mary Ann mosolya kényszeredetté vált.

– Nem hiszem, hogy a rossz üzleti lehetőség miatt tiltaná meg a dolgot.

Cath elhessegette a komornája aggodalmát, bár tudta, hogy Mary Ann-nek igaza van. Az anyja sosem engedné meg, hogy az egyetlen lánya, a Sziklás Teknős-öböl örököse férfimód vállalkozásba kezdjen, főleg egy Mary Ann-féle egyszerű cseléddel. Egyébként is, a sütés cselédeknek való munka, mondaná az anyja. És gyűlölné a gondolatot, hogy Cath a saját hozományából akarja megnyitni az üzletet.

De Mary Ann-nel olyan régóta álmodoztak már erről, hogy Cath néha elfelejtette, még nem vált valóra a vágya. Süteményeinek és

egyéb desszertjeinek híre már az egész királyságot bejárta, és maga a Király volt a legnagyobb rajongójuk, ami talán az egyetlen oka volt annak, hogy az anyja hajlandó volt elviselni Cath hobbiját.

– Nem számít, hogy megengedi-e – jelentette ki Cath, nem csupán Mary Ann, hanem saját maga meggyőzésére is.

Összeszorult a gyomra, ha arra gondolt, hogy az anyja dühös lesz, vagy ami még rosszabb, kitagadja őt a döntése miatt. De erre nem kerül majd sor. Legalábbis nagyon remélte.

Felszegett állal folytatta.

– Akár megengedik a szüleim, akár nem, akkor is megcsináljuk! A miénk lesz a legjobb pékség az egész Szív Királyságban! Még a Fehér Királynő is ideutazik majd, ha hírért veszi, hogy milyen ellenállhatatlan csokoládétortát és mennyeien könnyű ribizlis süteményt készítünk.

Mary Ann bizonytalanul elhúzta a száját.

– Jut eszembe – folytatta Cath –, épp most hűl három pite a szekrényben. El tudnád hozni őket ma este? Ó, viszont meg kell még hinteni őket porcukorral. Kint hagytam az asztalon. Csak egy icike-picike kell rá.

– Persze, elviszem. Milyen pite?

– Citromos.

Mary Ann arcára incselkedő mosoly kúszott.

– A fáról?

– Hát hallottál róla?

– Láttam, hogy Hortikult úr, a kertész, az ablakod alá ülteti ma reggel, és fúrta az oldalamat a kíváncsiság, hogy honnan van. Sokat le kellett vágni belőle, hogy ki tudják szedni az ágy tartóoszlopai alól, mégsem látszott rajta semmilyen sérülés.

Catherine a kezét tördelte, nem értette, miért érzi magát ilyen különösen amiatt, hogy az álmáról kell beszélnie.

– Hát, igen, onnan szereztem a citromokat, és biztos vagyok benne, hogy ennél jobb pitét még életemben nem sütöttem. Holnap reggelre az egész Szív Királyság erről fog beszélni, és tudni akarják majd, hol juthatnak hozzá a süteményeinkhez.

– Ezt a csacsiságot, Cath! – Mary Ann áthúzta a fűzőt Cath fején. – Hiszen a tavalyi juharos-barnacukros kekszek óta kérdezősködnek.

Cath felhúzta az orrát.

– Ne is mondd! Túlsütöttem őket, emlékszel? Túl ropogós lett a szélük.

– Túl keményen bírálod magadat.

– A legjobb akarok lenni.

Mary Ann Cath vállára tette a kezét.

– Az is vagy. Újrászámoltam az üzleti tervet, hozzávettem a bolt költségeit, a havi kiadásokat, az alapanyagok árát, és mindezt összevettem a tervezett napi sütimennyiséggel és az árakkal. Ráhagytam még valamennyit, hátha valamit nem jól saccoltunk, és még így is nyereségesek lehetünk egy éven belül.

Cath a fülére szorította a kezét.

– Elrontod az egészet a számokkal meg a matematikával! Tudod, hogy az ilyesmibe a fejem is belesajdul.

Mary Ann elfintorodott, és elfordult, hogy kinyissa a ruhásszekrényt.

– Az bezzeg nem esik nehezedre, hogy az evőkanalakban megadott mennyiséget bögrére váltsd! A kettő nem sokban különbözik egymástól.

– De *igenis* különbözik, és pontosan ezért van szükségem rád ahhoz, hogy nyereséges legyen a vállalkozás! Te vagy az én briliáns, nagyon is logikus üzlettársam.

Cath szinte érezte, hogy Mary Ann a szemét forgatja.

– Ezt írásba is adhatná, Catherine kisasszony! Na most, ha jól emlékszem, akkor a fehér ruhában állapodtunk meg ma estére, igaz?

– Bármit felveszek, ami szerinted jó.

Cath elhessegette a jövődöbeli pékségük gondolatát, és a gyönyös fülbevalójával bíbelődött.

– Szép álom volt? – kérdezte Mary Ann, miközben előhúzott egy bugyogót és egy alsószoknyát a szekrényből, majd intett Cathnek, hogy forduljon meg, mert csak úgy tudja megigazítani a fűzőjét. – Mesélj!

Cath meglepve látta, hogy még mindig nyers tészta van a körme alatt. Pizskálni kezdte, így volt ürügye lehajtani a fejét, hogy elrejttesse a nyakán felkúszó vörösséget.

– Semmi különös – felelte a citromszínű szempárra gondolva.

Levegőért kapkodott, amikor a fűző hirtelen szorosabbá vált rajta, és belenyomódott a bordájába.

– Észreveszem, amikor hazudsz! – figyelmeztette Mary Ann.

– Jaj, jól van! Igen, jó álom volt. De hát mind varázslatos, nem?

– Fogalmam sincs. Én még sosem álmodtam olyasmit. De Abigail azt mesélte, hogy egyszer egy hatalmas, sarló alakú fényről álmodott, ott lebegett az égbolton... Aztán másnap reggel felbukkant Vigyori, a fogát kivillantva vigyorgott a levegőben, és egy kis tejért könyörgött. Ennek már sok éve, de azóta sem sikerült megsza-
badulnunk tőle.

Cath felnyögött.

– Nagyon szeretem Vigyorit, de azért remélem, hogy az én álmom ennél egy kicsit varázslatosabb dologra utal.

– És még ha nem is, legalább lett belőle pár citrom.

– Ez igaz. Ennyi bárkit boldoggá tehet.

Mégsem volt boldog. Cseppet sem.

– Catherine! – Az ajtó kitérült, és a márkiné bevonult: szeme tágra nyílt, arca pedig lilásvörösben játszott, hiába púderezte be nemrég. Catherine anyja folyton ideges volt. – Hát itt vagy, drágám! Mit... Még fel sem öltöztél?

– Ó, anyu, Mary Ann épp segít...

– Abigail, hagyd azt a seprűt, és gyere ide! Szükségünk van a segítségedre. Mary Ann, mi van ezen a lányon?

– Asszonyom, úgy gondoltuk, hogy a fehér ruhát veszi fel, ami...

– Határozottan nem! A vöröset. A vörös ruhát veszed fel. – Catherine anyja szélesre tárta a szekrényajtót, és elővett egy földig érő, súlyos, vörös bársonyruhát, aminek hatalmas turnúrje volt, a kivágása pedig nem sokat hagyott rejtve. – Igen, tökéletes.

– Ó, anyu! Csak azt a ruhát ne! Túl kicsi!

Catherine anyja felkapott egy fényes zöld levelet az ágyról, és a takaróra fektette a ruhát.

– Nem, nem, nem, dehogya is túl kicsi az én édes kicsi csillagomnak! Ez egy különleges este lesz, Catherine, és a legjobb formádat kell hoznod.

Cath Mary Annre pillantott, aki vállat vont.

– De hát ez csak egy bál. Miért nem...

– Csitt, gyermekem! – Az anyja keresztülsietett a szobán, és a tenyerébe vette Catherine arcát. Bár az édesanyja madárcsontú volt, kicsit sem gyengéden csípte és szorongatta meg Cath arcát. –

Csodásan fogod ma érezni magad, gyönyörű kislányom! – Catherine-nek gyanús volt az, ahogyan az anyja szeme csillogott, de a márkiné hirtelen felkiáltott: – *Fordulj meg!*

Catherine felugrott, és gyorsan az ablak felé fordult.

Cath házasság révén márkinéi rangig emelkedő édesanyja mindenre ilyen hatással volt. Általában szívélyes, kedves asszony volt, és Cath apja, a márki rajongással szerette őt, de Cath nagyon jól tudta, milyen szeszélyes az anyja. Egyik pillanatban még gügyögve beszél és boldog, a következőben pedig torkaszakadtából üvölt. Kis termete ellenére zengő hangja volt, és olyan nézése, hogy attól még egy oroslán szíve is megrezzent.

Cath úgy hitte, mostanra hozzászakított már az anyja hangulatin-gadozásaihoz, de a hirtelen váltások még mindig meglepték.

– Mary Ann, húzd szorosabbra a fűzőt!

– De asszonyom, épp most...

– Szorosabbra, Mary Ann! Ez a ruha csak akkor áll jól, ha ötvenöt centis az ember dereka, de azért egyszer szeretnék ötvencentisen látni. Sajnos az apád csontozatát örökölted, úgyhogy ügyelnünk kell, nehogy az alakod is az övét kövesse. Abigail, légy oly kedves, és hozd ide a rubinszettet az ékszerszekrényből!

– A rubinszettet? – vinnyogta Catherine, miközben Mary Ann kifűzte a fűzőjét. – De azok a fülbevalók olyan nehezek!

– Ne legyél már ilyen kis butuska! Hiszen csak egy estéről van szó. Szorosabbra!

Catherine beszippantotta az arcát, miközben Mary Ann a fűzőt húzta. Annyi levegőt fújt ki, amennyit csak tudott, és az öltözőasztala szélét markolászva igyekezett elhessegetni a szeme elől a csillogokat.

– Anya, nem kapok levegőt!

– Ez esetben remélem, hogy legközelebb kétszer is meggondolod, mielőtt repetázol a desszertből, mint ahogyan tegnap este is tetted. Ha úgy eszel, mint egy kismalac, nem fogsz tudni hölgyként felöltözni. Csoda lesz, ha rád megy ez a ruha.

– Akkor talán... felvehetném... a fehéret...

Az anyja keresztbe fonta a karját.

– Az én lányom vörösben lesz, mint egy igazi... mindegy is. Majd kihagyod ma este a vacsorát.

Cath felnyögött, miközben Mary Ann még egyszer meghúzta rajta a fűzőt. Az is elég rossz volt, hogy ki kellett bírnia ezt az öltözéket, erre még vacsorát sem kap? Mindig a felszolgált ételek érdekelték a leginkább a királyi bálokon, és egész nap egyetlen főtt tojást evett csak – annyira lefoglalta a sütés, hogy eszébe sem jutott, mennyire éhes.

Megkordult a gyomra a fűző fogságában.

– Minden rendben? – suttogta Mary Ann.

Cath bólintott, nem akarta beszédre vesztegetni az értékes levegőjét.

– Ruhát!

Catherine még vissza sem nyerte a lélegzetét, máris beletuszkolták a vörös bársonyborzalomba. Amikor a komornák végeztek, Catherine összeszedte a bátorságát, és a tükörrre pillantott: megkönnyebbült, hogy bár töltött hurkaként érzi magát, a legkevésbé sem fest úgy. Az élénk szín kiemelte ajka pirosságát, fehér bőre még világosabbnak, sötét haja pedig még sötétebbnek tűnt. Amikor Abigail a kulcscsontjára fektette a hatalmas nyakláncot, a fülét díszítő gyöngyöket pedig enyhén himbálózó rubin fülbevalóra cserélte, Catherine egy pillanatra tényleg úgy érezte magát, mint a királyi udvar hölgye – ragyogó és rejtélyes volt.

– Csodálatos! – A márkiné két tenyerébe vette Cath kezét, és ismét különös, ködös tekintettel pillantott rá. – Annyira büszke vagyok rád!

Catherine a homlokát ráncolta.

– Tényleg? – kérdezte.

– Ó, ne próbálj meg még több bókot kicsalni belőlem! – csettintett az anyja a nyelvével, majd megpaskolta Catherine kézfejét, és elengedte őt.

Catherine ismét szemügyre vette a tükörképét. A titokzatosság gyorsan semmivé foszlott, és hirtelen kiszolgáltatottan érezte magát. Sokkal jobban örült volna egy csinos, kényelmes ruhának, még akkor is, ha épp liszt borította.

– Anya, túlzásba estünk. Senki más nem öltözik majd ki ennyire. Az anyja megmerevedett.

– Pontosan. Ki fogsz tűnni a tömegből. – Letörölt egy könnycseppet. – Mindjárt elalélok!

Bár Cath kényelmetlenül érezte magát, és több fenntartása is volt a helyzettel kapcsolatban, nem titkolhatta a mellkasában fellobbanó meleget. Az anyja hangja folyamatos nyaggatásként visszhangzott a fejében, hogy tegye le a villát, húzza ki magát, mosolyogjon, *de azért ne essen túlzásba!* Tudta, hogy az édesanyja a legjobbat akarja neki, de annyira jólesett végre dicsérő szavakat hallani tőle!

A márkiné még egy utolsó, álmodozó sóhajt hallatott, majd Abigailt magával rángatva kisietett a szobából, hogy még egyszer ránézzen Cath apjára. Amint becsukódott utána az ajtó, Cath legszívesebben az ágyra vetette volna magát, annyira lefárasztotta az anyja jelenléte, de biztos volt benne, hogy ha így tenne, azonnal látványosan szétszakadna az egyik varrás.

– Olyan nevetségesen nézek ki, mint ahogyan érzem magam?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mary Ann a fejét rázta.

– Elbűvölő vagy – felelte.

– Nem abszurd, hogy elbűvölően festek majd egy ilyen idétlen bálon? Mindenki felfuvalkodottnak fog tartani.

Mary Ann ajkát bocsánatkérően összeszorítva válaszolt.

– Azt el kell ismernem, hogy talán egy kicsit sok a hab a tortán.

– Ó, ne mondj ilyeneket, így is farkaséhes vagyok! – Cath moco-roggni kezdett a fűzőben, próbált meglazítani egy-két merevítőt, ami a bordájába vágott, de nem járt sikerrel. – Csokira van szükségem!

– Sajnálom, Cath, de kétkem, hogy akár egyetlen falat is elférne még abban a ruhában. Gyere, segíték felvenni a cipőt!